

καζό ήτανε πενσάτο
ή Μυλλόρεικη σπαλιόρα.»

'Ετ ντέξιτ ούνους ισπανής
ἐκ τῆς Μαδρίτης και σπανός.

«Καράμπα, Γκρέικο Ντόν Κισσόπο... καράμπα, κουεμπράδο,
δησού μεγάλους και μικρούς μαζί εκμετες στιφάδο...
κουτραπλαγιτσάτα, Ρούμι βλαξ, μπαντίντο, κουκτέρο,
Ντόν 'Αγαμώνων νησιτικέ, μιλέξιμες και σε ξέρω,
και παντελόνι δεύτερο για σένα πήλ δὲν θέχω,
τορεαντόρ, κλαντιατόρ, 'Ερμάνη, ταυφομάχο.»

'Αντιάμο, Δόνα Σόλα,
και δίγιας μεντζισόλα
και φόριος ἀπό πείνα
σε γαστρόχο καθεβάλα
θε φάλω καν Κουράδα,
καν 'Εστουνιατίνα.»

'Ετ ντέξιτ ούνους Ράσσος,
λαλῶν βαρθερογλώσσως.

«Ντάικε μνιλ ποζάλουστα μέλοτεχ, Γκοσμποντίνο,
νιλ ράμ, νιλ βότα, νιλ βινό, και Γκόσμοντοι πομίνο...
κτούρτοι, μπανγκρούτ, ρεβίδια λέβ, βρυχώμενο λευοντάρι,
δπού μὲ τὴν Σούδρενε σου μαζί τρούς εἰς τὸ καντάρι.
Ντά ρά μαζ λές και χαραστό... πάρ ρούσα νιπονιμάτ,
και θά πληρώσης φαίνεται τὸν κόκκινο τὸν Μάνα.»

'Ετ ντέξιτ ούνους 'Αλβανός,
φουστανέλες ζερκανάς.

«Όρε τετευχί μπέρτα... θάντε ούρντε, Λόρντο μπρέ,
τίτ μαρέ γε τε τιγκρέρε... νά κουρέτα, κύρ γκαμπρέ.
"Άντα μπρέ ταξί στίβε τόσπεν... σύρε βάρει τουμπλέικι,
ὅρε πρά και τὸ κύρ Χάμπρο νά τὸ βάνγκ 'στο κρουμπλέικι,
ὅρε πρά και νά τού κόδης λίγο 'λιγο τού παράρι,
ὅρε πρά και νά το τρίβης ψύχα ψύχα κουραμάνα
κι' οι δράδοις νά τού πίρνων τὸν πατέρα και τὴν μάνα,
ὅρε πρά και νά το φτεράνης 'Αρβανίτικο πρέσει,
ορέ πρά και τὸ Παλάτι νά το στέλνη γιά πεσκίσι.

Οῦτ θάσσε δίτι βέμι
τιμή θάσσε ρομπακενί.
Ζούρα δρόμες Δημαράτ
τουκεράρε ταυτουράτ.»

Και νῦν ἄρχεις τῶν Παθῶν μεγάλην ἰδούσας
και τρίς ἀλοὶ συν, δραχμέ, και τρίς ἀλοὶ κι' ίμας.
'Άπο παντοῦ μαζ 'λισσαζαν μὲ τόσο βρισκεστι,
δεν και γνωρίζουν πᾶς μ' αὐτῷ ή δέξα δὲν πληρόνει,

κι' οὐτ' ἔνας μακαράνθρωπος θά μεινη μίς 'στὴν πλάσι,
που μὲ μουντζούρκις τηγανιοῦ νά μη μας μουντζούρων.

Τὸν Φράγκων τὰ βρωμόβουλλα φρεσκίωστα και βράστα,
τὴν πολ' ἀ τὴν ἀράστες και τὴν προσδόνι βάστα,
κι' ἄν 'βριζουν και ξερχαζενοί, κι' ἄν 'βριζουν και χαχόλαι,
γιά νά σε κακαράνωμε και νά σου λέμε δαι :
«τσ' είσται κι' δ Μπερτόδουλος, έσου κι' δ Μπερτολένος.»

·Δρα τελευταία,
κάπως ἀπευκταία.

Φασούλης και Περικλέτος,
δ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Δεν έμαθες, βρε Περικλή και φίλε πατριώτη,
τὸ ζερνίκι που γέντης στον παλάνθρωπο Χιώτη ;...
Τὰ πνέματα τὰ ποντρά και μέσα μας ἐμπήκαν
κι' ἄλλοι μπελάδες ζερνίκοι κι' ἀνέπιστοι μαζί 'βρηκαν.
'Άπο τὴν πόρειρε τὴν πυρπόλη τὸ Μπουρλότς
καθε στιγμή ἀκούεται κι' ἔνας τυχαίος κρότος,
διλα βροτούν μονάχα των σὲ τοῦτο τὸ λημύρι
και δύο στύλ ήλεκτρικοί ήμέρα μεσημέρι
χωρίς αίτιο κι' εφορμή έπιγαν τὸν σέρπα
κι' διάσ ο δόκομος θλαψική κι' έστειλη πέρ πέρ.
Νά μούντζας στούς μισελληνας... περιόρμος, σκασμός...
ψυχή σε ένταρθροσίσι... μωρο πολιτισμού !..
δυντάς ζέιγαπτη κι' ειλογητηνέ γάρ...
μόνοι οι μπουρλότηρηδες τη θλεπταν ως τώρα...
Βεβάνιος κι' η παλαιο-Φραγκική θά γίνη άνω κάτω
σπά μαθή και το δεύτερη της προκοπή μαντάτο,
κι' ίσως οι δι Χάμπρο φούνη και τάλλα τὰ κουλούκια
και σύρουν ἀπό τάνω μας τῶν τόκων τὰ παλούκια.
II.—Ω δράσις, ω πολιτισμέ, ω προσδόνι βρεβάτη...
Φ.—Βάρδ' ἀπό 'μπρός, βρε Περικλή, και θ' ἀμολάρω κάτι.

Εκατ ολέγασις ποικιλεύσι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίες.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν θόδον τὶ φέγγει και τὶ λάσπες ;
ποιὸ είναι τὸ Κατάστημα τὸ μιριοφωτισμένο,
δησού καθένας λαχταρή και θάλει μέσα νέμπη
νά κούρη ψευμονιάτικο καστόνιον νεφερόποιον ;
'Αιδεονοπούλων λέγεται Κατάστημα θαυμάσιον,
δησού νομίζεις 'Αγγλικόν πῶς βλέπεις ίργοστάσιον.
Έκαι μαγέλων αίδευσῶν χρυσῆ φωτοχυτίκ,
ικετ και νέα συλλογή λαιμοδετῶν πλουσιοί,
κι' ὅμορφλαι ποικιλόχρυσοι και πάντα τάλλα εῖση,
τοῦ τὰ κυττάζουν χάσκοντες και Παριστάνοι πούροι,
ικείνο δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπιτικῆς φαλλίδι
κάνει τὸν ίσιο πήλ κομψό και ντυφρό τὸν καμπούρη.

